

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce: **JUDr. V. A.**, bytem, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o úpravu výše starobního důchodu, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.8.2013, č. j. 300 129 454/315-LT,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky účastníka řízení a potvrdila rozhodnutí ČSSZ ze dne 29.7.2013, č. j. 300 129 454, kterým ČSSZ zamítla účastníku řízení žádost týkající se zápočtu doby studia na vysoké škole jako doby důchodového pojištění podle ust. § 24 odst. 5, § 25 zák. č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích ve znění pozdějších předpisů (dále v textu zákon o mimosoudních rehabilitacích) a podle ust. § 68 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále v textu zákon o důchodovém pojištění) ve spojení s § 95 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení ve znění účinném do 31.12.1995. V námitkách účastník řízení namítal, že předpokládaná doba studia byla od 1.10.1949 do 30.9.1953, skutečná od 1.10.1949 do 30.9.1951, kdy byl z vysoké školy nezákonně vyloučen a od 1.10.1951 povolán k PTP, kde vykonával práci v preferované pracovní kategorii byla započtena jako doba důchodového pojištění v rozsahu 8 let, další doby

byly počítány až od 1.10.1953 s tím, že dobu od 1.10.1951 do 30.9.1953 nelze hodnotit podle zákona o mimosoudních rehabilitacích a současně podle důchodových předpisů. Podle účastníka řízení ust. § 24 zákona o mimosoudních rehabilitacích nesmí působit žádnou škodu, neznámá však, že by nemohly být pro výpočet důchodu použity obecné předpisy a současně zvýhodnění podle § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích. Období skutečného studia od 1.10.1949 do 30.9.1951 by mělo být hodnoceno fiktivní délkou 2922 dnů a doba od 1.10.1951 do 30.9.1953 započtena podle obecně platných předpisů. Žalovaná v odůvodnění uvedla, že z textu ust. § 25 zákona o mimosoudních rehabilitacích zřetelně vyplývá, že výpočet důchodu nebo úprava jeho výše podle ust. § 24 téhož zákona se provede jen tehdy, je-li to pro občana výhodnější, než podle obecných předpisů důchodového zabezpečení, nebo než podle § 25 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., což znamená vybrat jediný výhodnější postup pro výpočet výše nebo úpravu důchodu v rámci hodnocení doby pojištění. V dané věci byl uplatněn postup podle § 24 zákona o mimosoudních rehabilitacích, kdy byla doba studia od 1.10.1949 do 30.9.1951 i fiktivní doba studia od 1.10.1951 do 30.9.1953 zhodnocena dvojnásobkem s tím, že fiktivní dobu studia od 1.10.1951 do 30.9.1953 nelze hodnotit podle obou kritérií současně.

Žalobce napadá žalobou shora uvedené rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení a dodává, že rok uskutečněného studia v době od 1.10.1949 do 30.9.1951 včetně let předepsaných pro ukončení tohoto studia, tj. další 2 roky se započítávají vždy jako dva roky zaměstnání, tj. 8 let, ale doba od 1.10.1951 pak má být počítána podle skutečnosti, tj. jako odpracovaná. Žádá tedy, aby období od 1.10.1949 do 30.9.1951 bylo počítáno fikcí podle § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tj. jako doba 8 let a období od 1.10.1951 do 30.9.1953 jako 2 roky zaměstnání, tj. celkem 10 let. Tím, že žalovaná počítá celé období od 1.10.1949 do 30.9.1953 jako 8 let ho poškozuje, a proto navrhl soudu, aby rozhodnutí ze dne 27.8.2013 a ze dne 29.7.2013 shora specifikovaná zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že v souladu s ust. § 24 odst. 5 rozhodnutím ze dne 10.8.2011 zhodnotila žalobci dobu vysokoškolského studia od 1.10.1949 do 30.9.1953 tak, že se rok studia včetně let předepsaných pro ukončení tohoto studia, které nebylo možno z důvodu vyloučení absolvovat započítala jako 2 roky zaměstnání ve III. pracovní kategorii a dobu výkonu vojenské služby od ukončení studia od 1.10.1953 do 10.1.1954 v rozsahu 102 dní v I. AA pracovní kategorii. Dbala přitom pravidla ust. § 25 zákona o mimosoudních rehabilitacích, podle něhož se výpočet důchodu nebo úprava jeho výše podle § 24 téhož zákona provede jen tehdy, je-li to pro občana výhodnější, než podle obecných důchodových předpisů, nebo než podle § 25 zákona č. 119/1990 Sb. Jako výhodnější zvolila v dané věci postup podle § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích, tj. dobu absolvovaného studia od 1.10.1949 do 1.10.1951 i fiktivní dobu studia od 1.10.1951 do 30.9.1953 zhodnotila dvojnásobně. Z uvedeného vyplývá, že nelze tutéž dobu hodnotit podle zákona o mimosoudních rehabilitacích a zároveň podle důchodových předpisů. Podle navrhovaného postupu žalobce by doba pojištění od 1.10.1951 do 30.9.1953 byla hodnocena trojnásobně. Vzhledem k tomu, že postupovala v souladu se zákonem, navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalobce poukázal na ust. § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích a dodal, že celková předepsaná délka studia byla 4 roky. Započal je 1.10.1949 a ukončil neoprávněným vyloučením 30.9.1951 a tato doba se má započítat jako dvojnásobek celkové předepsané doby studia, tj. 8 let a následná doba od 1.10.1951 do 30.9.1953 má být započtena pouze jako jednonásobek, když žádného trojnásobku se za toto období nedomáhá.

Ze shora uvedených žalobních námitek a vyjádření k nim žalovanou vyplývá, že má soud posoudit zákonnost postupu žalované při jejím rozhodování podle § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích, podle něhož se rok studia včetně let předepsaných pro ukončení tohoto studia, které nebylo možno z důvodu vyloučení absolvovat, započítává jako dva roky zaměstnání. Zatímco žalovaná sečetla dobu skutečného studia a chybějící dobu do předepsaného studia, tj. dobu celkem 4 roky a započetla ji jako 8 let zaměstnání, žalobce vykládá uvedené ustanovení tak, že 8 let zaměstnání náleží podle shora uvedeného ustanovení za dobu skutečného studia od 1.10.1949 do 30.9.1951 a následná doba, kdy nestudoval od 1.10.1951 do 30.9.1953 měla být započtena podle důchodových předpisů. Žalovaná namítala, že dle žalobcem uváděného postupu by byla doba od 1.10.1951 do 30.9.1953 hodnocena celkem 3x, tj. jako dvojnásobek za nedokončené studium a 1x jako doba odpracovaná.

Uvedenou problematikou a výkladem se zabýval NSS ve svém rozsudku sp. zn. 7 Ads 25/2003 (EJ 38/2005), v němž vyslovil tuto právní větu: „*Zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, neupravuje situaci, kdy se u pojištěnce kryjí doby pojištění, ale pouze stanoví, jak se hodnotí doba studia pro účely důchodového zabezpečení, nebylo-li možné celé studium z důvodu vyloučení absolvovat, a že se výpočet důchodu, nebo úprava jeho výše podle § 24 provede jen tehdy, je-li to pro občana výhodnější. Proto, kryjí-li se doby pojištění, započte se doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější (§ 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Započtení dvojnásobku doby dálkového studia pojištěnce s ohledem na jeho vyloučení a současné nezapočtení souběžné doby zaměstnání je proto v souladu se zákonem.*“

Podle názoru soudu je shora uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu aplikovatelný na předmětnou věc, a proto žalovaná rozhodla v souladu se zákonem, když započetla žalobci skutečnou dobu studia (od 1.10.1949 do 30.9.1951) i dobu neuskutečněného studia z důvodu vyloučení (od 1.10.1951 do 30.9.1953), tj. v rozsahu předepsané délky tohoto studia dvojnásobně jako dobu zaměstnání ve III. pracovní kategorii (2922 dnů) a neprovedla zhodnocení souběžné doby zaměstnání od 1.10.1951 do 30.9.1953. Od 1.10.1953 do 10.1.1954 zhodnotila pak dobu zaměstnání v rozsahu 102 dnů v I. AA pracovní kategorii.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 2 s.ř.s., podle něhož úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová